

SAKHNOSKIY proti Rusku

Rozsudek ze 2. listopadu 2010

Obnova soudního řízení formou dohledového přezkumu. V roce 2001 byl stěžovatel odsouzen za vraždu k doživotnímu zbavení svobody. O rok později Nejvyšší soud odmítl jeho odvolání. V roce 2007 prezidium Nejvyššího soudu přijalo stěžovatelovu žádost o dohledový přezkum, zrušilo rozsudek odvolacího soudu a předalo mu věc k novému řízení, když shledalo, že došlo k porušení práva stěžovatele na právní pomoc. Stěžovatel mohl sledovat nové odvolací řízení z věznice prostřednictvím video spojení, neboť Nejvyšší soud odmítl jeho žádost, aby se mohl řízení účastnit osobně. Před zahájením řízení byl představen své nové právní zástupkyni, která byla jednání přítomna a s níž mohl po dobu 15 minut důvěrně přes video rozmlouvat. Stěžovatel se pokusil odmítnout pomoc této právní zástupkyně, neboť se s ní předtím nikdy nesetkal. Nejvyšší soud však jeho námitku odmítl. Ve zvláštním rozhodnutí Nejvyšší soud rozhodl, že nepřijme nové odvolání stěžovatele a posoudí jeho věc na základě odvolání, které předložil jeho předchozí zástupce v roce 2002. Ve stejný den Nejvyšší soud přezkoumal věc v jejím meritu a potvrdil rozsudek vydaný v roce 2001.

V souvislosti s otázkou, zda po zrušení odvolacího rozsudku a shledání porušení článku 6 Úmluvy lze stěžovatele i nadále pokládat za poškozeného ve smyslu článku 34 Úmluvy, Soud vyjádřil názor, že pouhá obnova řízení nebyla dostatečná k tomu, aby zbavila stěžovatele postavení poškozeného. Jeho názor byl těsně spojen s prvky dohledového řízení tak, jak v dané době fungovalo. Na prvním místě podotkl, že neexistovala žádná lhůta či zvláštní okolnosti, za kterých mohla být obnova řízení povolena. Kromě toho obnova závisela zcela na rozhodovací pravomoci státního zástupce nebo soudce, který mohl či nikoli přijmout žádost o dohledový přezkum či o obnovu řízení. Rozhodnutí bylo přijímáno *proprio motu*. Navíc vnitrostátní řízení byla často obnovována na základě žádostí ruských úřadů poté, co byly podány stížnosti k Evropskému soudu. Pokud by Soud bezpodmínečně akceptoval, že pouhá skutečnost, že byla nařízena obnova řízení, znamenala zbavení stěžovatele postavení poškozeného, dotčený stát by byl schopný mařit zkoumání jakékoliv stížnosti, která byla k němu podána, místo toho, aby umožnil dotčeným osobám nové soudní řízení, které by odpovídalo požadavkům Úmluvy.

Stěžovatele bylo i nadále možno považovat za poškozeného ve smyslu článku 34 Úmluvy (jednomyslně).